

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 18.

Sjette Sessions anden Samling.

13de Møde.

Mandagen den 22de Januar Aften Kl. 7.

(Forts.)

Monrad (fortsat): Det forekommer mig heller ikke saa klart, at det just skulde være saa let i alle Tilfælde at faae Penge i en Eiendom til 4 pCt.; vi see jo f. Ex., at Creditsforeningerne tage høiere Rente end 4 pCt.; thi foruden de 4 pCt., der betales i Rente, gaaer der Noget med til Administrationsomkostningerne, og desuden faaer den, der laaner Penge, ikke Contanter, men Obligationer, paa hvilke han let kan tabe, naar han bringer dem paa Markedet. Der er imidlertid en Omstændighed, som vil gjøre det noget betænkeligt for mig ubetinget at tilraade Forslaget, skjøndt dette i det Hele tiltaler mig; og det er den Omstændighed, at Eiendomsbesidderen ved Lovgivningen er undergivet særdeles trykkende Forhold. I det Dieblik nemlig en Capital bliver opsagt en fast Eiendomsbesidder, og han saaledes nødfages til at søge en ny Capital i samme Eiendom, saa er det det Samme, som om der blev paalagt ham at udrede en Bod eller en ny Afgift til Staten, nemlig de betydelige Summer, som der medgaaer til Stempel-Papir og Thinglæsning, og, at dette let kan løbe særdeles høit op, er Noget, Enhver vil kunne bekræfte, som har havt med Omsætning af Landeiendomme at gjøre. Naar der nu altsaa er Bevægelse i Markedet, bliver han derved forhindret i at følge den, og det er en Omstændighed, som jeg alvorligt vil bede de Herrer, som interesserer sig for denne Sag, at tage under nøie Overveielse. I det Dieblik, Rentefoden falder til 3 pCt., vil han have stor Betænkelighed

ved at gaae hen og opsigte en gammel Capital og gjøre et nyt Laan til en lavere Rentefod, thi han maa betale en saa stor Afgift til Staten for denne Omsætning, at han vil føle sig generet i sine Bevægelser, og ikke kunne benytte de heldigere Omstændigheder, der maatte tilbyde sig for ham.

Judevrigsministeren: En æret Taler har bemærket, at det kommer an paa, at tage Forholdene i Livet, som de virkeltigen ere, og, henholdende mig dertil, skal jeg tillade mig at gjøre nogle almindelige Bemærkninger om, hvorledes vore Forhold, i det Mindste indenfor en vis Grænsse, for Diebliffet frembyde særegne Betænkeligheder ved en total Frigivelse af Rentefoden. Jeg maa først henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig, at der er en Modsigelse i de Foredrag, vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Viborg (Bresgendahl) og den ærede Taler, der talte sidst; thi paa den ene Side siger man, at Pengene søge gjerne til de faste Eiendomme, og paa den anden Side siger man, at Eiendommændene trænge til Laan til høiere Rente, de maae give en høiere Rente for at faae Laan; dette forekommer mig at være en Modsigelse. Men, hvad der er det Vigtige, det er, som er bemærket af den ærede sidste Taler, at Pengene ikke let kunne faaes, og man kan næsten sige, at de i Reglen for Diebliffet ikke kunne faaes hos Private til 4 pCt. i faste Eiendomme. Bevist derfor ligger for det Første deri, at Creditsforeningerne, uagtet de Byrder, baade med Hensyn til Afbetaling, med Hensyn til den særegne Sikkerhed, der skal gives, for Reservesfond og Administrationsomkostninger, og fremdeles med Hensyn til Tab paa Cours, ligefrem vise en betydelig Disfaveur for Laan-